

Životopis

Eduard Kula se narodil 19.2.1936 v Karviné na Solci. Jeho otec Leo Kula pracoval na šachtě, která patřila Johannu Larisch-Monichovi, u něhož pracoval i jako elektroúdržbář. Otec Eduarda Kuly byl Němec a matka Aloisie Bajger byla Polka. Do rodiny patřila i starší sestra Poldi, která se později odstěhovala do Brna, kde žila celý svůj život.

Vila, ve které Kulovi bydleli, se v roce 1938 prodávala, a proto se musela celá rodina přestěhovat ke svým prarodičům, kde měli k dispozici pouze jednu místnost. Po převratu, kdy Karvinsko obsadilo Polsko, už měl jeho otec slíbený byt od hraběte Larische, kde pan Kula i se svými rodiči a sestrou až do roku 1945 bydlel. Celou druhou světovou válku prožil na Solci. V jeho devíti letech se museli nuceně přestěhovat, do podkroví paní Bartošové. Po třech měsících se opět stěhovali, a to do sklepení pana Krůty. V roce 1947 postavil jeho otec dřevěnou kůlnu na pozemku jeho prarodičů, kam se v roce 1949 na černo nastěhovali.

Jeho rodina byla katolická, ale kvůli komunistickému režimu se o tom nemohli nikde zmiňovat. Dokonce museli jezdit do kostela až do Jablunkova, aby je nikdo neviděl. Eduard Kula chodil do německé školky Kindergarten, kde se mluvilo výhradně německy. Ve dvanácti letech přestoupil na měšťanku Masarykovy školy v Karviné. Absolvoval vyšší průmyslovou školu strojní a nastoupil na dva roky na vojnu. Po vojně se vrátil do zdemolované Karviné a kvůli poddolování se musel roku 1958 s rodiči přestěhovat do Bohumina-Skřečoně. Tam si našel práci jako technik v podniku OSP a později byl povýšen na pozici vedoucího zámečnické provozovny až do roku 1963. Mezitím byl povolán na vojenské manévry, které se nečekaně protáhly, protože došlo k mezinárodní krizi a ke stavbě Berlínské zdi. Po návratu se 12.11.1961 oženil s Annou Machovou. Po dvou letech se jim narodil syn Marcel Kula, který bohužel předčasně zemřel.

V roce 1968 po vpádu sovětských vojsk do Karviné panu Kulovi hrozila výpověď ze zaměstnání, prošel však čístkou a pracoval nadále jako mistr odborného výcviku učňů v Karviné. V šedesáti letech odešel do důchodu, i přesto dalších 10 let podnikal jako zámečník. Cestoval po zakázkách s kolegy Trabantem. A v roce 1999 založil ve Skřečoni spolek-Veterán Trabant Klub, který funguje dodnes. Minulý rok byl u zrodu šachového kroužku, kde s osmi stálými členy „bojují proti Alzheimerově chorobě“ a také se aktivně věnuje vytváření rodokmenů a kronikářství.